

*500 Aniv. del naixement
(Saragossa 1517)
d'Antoni Agustí Albanell
Arquebisbe de Tarragona
(1577-1586)*

Església de Tarragona

**Butlletí Oficial
de l'Arquebisbat**

**Núm. 11
Novembre de 2017**

ESGLÉSIA DE TARRAGONA

BUTLLETÍ OFICIAL DE L'ARQUEBISBAT

11

Tarragona, novembre de 2017
3a època. Núm. 523

Secció oficial

Arquebisbe

Carta a tots els preveres i diaques de l'arxidiòcesi de Tarragona.....	299
Homilia en l'Eucaristia del I Aplec de Mestres i Professors cristians, celebrat al Monestir i Santuari de Montserrat	300
Carta sobre la Jornada de Germanor a l'Arxidiòcesi de Tarragona.....	302
Carta sobre l'estada dels membres del Seminari del Poble de Déu al Santuari i Monestir de la Mare de Déu de la Serra de Montblanc	303

Als Quatre Vents

679. La dignitat del treball.....	305
680. Treball i descans segons el Papa Francesc	306
681. Dret al treball.....	307
682. Les missions al cor.....	308
683. Els drets dels treballadors	309
Activitats de l'Arquebisbe durant el mes d'octubre.....	310

Secretaria General i Cancelleria

Nomenaments del mes d'octubre de 2017.....	313
Decret pel qual es modifica el límit que dividirà la Parròquia de Santa Maria de Vila-rodona i la Parròquia de Sant Bartomeu de Montferri..	314
Altres decrets	315

Secció documental

Francesc, Papa

- Missatge per a la Jornada Mundial de l'Emigrant i el Refugiat 2018 (14 de gener)..... 316
- Carta al Custodi Pare Francesc Patton, en ocasió del VIII Centenari de la Custòdia de Terra Santa 320
- Audiències generals "L'esperança cristiana"*
35. Missioners d'esperança avui..... 321
36. L'espera vigilant..... 323
37. Feliços els morts que moren en el Senyor..... 325
38. El paradís, meta de la nostra esperança 327

Pontifici Consell per a la promoció de la Unitat dels Cristians

- Any de la commemoració comú de la Reforma. Declaració conjunta de la Federació Luterana Mundial i el Pontifici Consell per a la promoció de la Unitat dels Cristians..... 328

Conferència Episcopal Tarraconense

- Comunicat de la reunió n. 224 de 24 d'octubre de 2017 330
- Nota de l'1 d'octubre 2017 de la Secretaria de la CET 331

Secció informativa

- Comunicat dels abats de Poblet i Montserrat, les abadeses de Sant Benet de Montserrat, de Sant Pere de les Puelles i de Vallbona de les Monges, de les prioros de Sant Daniel i de Valldonzella, i del prior de Solius..... 331

(36p.)

Redacció i Administració: Pla de Palau, 2. Telèfon: 977 23 34 12 o també 977 65 70 10. 43003 Tarragona
Portada: Armoria de l'Arquebisbe Antoni Agustí Albanell, en el 500 aniv. (Cúpula del Santíssim).
Fotografia particular

Dip. Legal: T. 2 - 1958
Indústries Gràfiques Gabriel Gibert. C/ Cartagena, 12. Tel. 977 22 45 58. 43004 Tarragona
Director, composició i muntatge: Jaume Roig Roig, pvre. - correu electrònic: boat@arqtgn.cat
Publicitat: Arquebisbat de Tarragona - Secretaria General - Tel. 977 23 34 12 ext. 212 (Montserrat)

Arquebisbe Metropolità

CARTA

de 6 d'octubre de 2017, a tots els preveres i diaques de l'arxidiòcesi de Tarragona

Molt estimats tots en el Senyor, us escric aquestes lletres perquè sento la necessitat de compartir algunes coses en aquests moments tan importants per al nostre país.

Penso que tots estem patint molt aquests dies, i no sabem cap on anirà tot aquest procés. Tant si mantenim una posició com una altra tinc el convenciment que ens ve al cap la pregunta: Què hem de fer? Què de fer jo?, em pregunto constantment. Davant del Senyor he pensat això.

Resem, i fem resar. Ho llegiem ahir a l'evangeli de la missa del dia de tèmperes d'acció de gràcies i de petició: «*Demaneu i Déu us donarà, cerqueu i trobareu, truqueu i Déu us obrirà*» (Mt 7,8). Tinguem fe en la pregària.

Després, siguem sembradors de pau, ajudem a fer germanor, a parlar d'allò que és més nuclear de la nostra fe, d'allò que ens uneix: «*Que ens estimem els uns als altres com Jesús ens va estimar.*»

No prenguem públicament posicions que ens enfronten. No oblideu que som pastors de tots els fidels. Les nostres opcions personals, totalment legítimes si estan preses en consciència, no haurien d'afflorar en aquests moments. Siguem elements d'unió, no de desunió.

No hi involucrem l'Església, que és mare de tots, ni fem servir els llocs sagrats per a qüestions polítiques. No m'agrada ni vull prohibir allò que es faci en consciència i ben pensat i dintre de la llei de l'Església, però us demano que sigueu prudents i que consulteu decisions que poden afectar la visió que la gent té de l'Església. Nosaltres no som propietaris, sinó administradors.

Per a aquest cap de setmana, intensifiquem la pregària. Us recomano aquesta oració o una altra de semblant: «*Oh Déu, que teniu cura de tothom com a bon Pare; concediu que tots els homes, ja que tenen un mateix origen, formin una sola família en la pau i que visquin units amb un sol amor fratern*» (Collecta missa per la pau i la justícia).

Amb tot el meu afecte, la meva benedicció,

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i Primat

HOMILIA

de 7 d'octubre de 2017, en l'Eucaristia del I Aplec de Mestres i Professors cristians, celebrat al Monestir i Santuari de Montserrat

Benvolgut Pare Abat de Montserrat. Molt estimats monjos, preveres i diaques. Benvinguts participants al I Aplec de mestres i professors cristians. Molt estimats tots en el Senyor.

En iniciar les meves paraules en aquesta festa de la Mare de Déu del Roser voldria dir-vos que és per a mi un goig presidir aquesta missa conventual en què es prega d'una manera particular per tot el poble de Déu que peregrina a Catalunya i que està vivint uns dies especialment importants de la seva llarga història. No deixem de pregar a la nostra Moreneta perquè ens porti sempre a bon port.

Aquí a Montserrat han iniciat moltes coses importants per al nostre país. Els catalans, quan tenim alguna cosa de pes pugem a Montserrat perquè sota el mantell blau de Maria hi trobem les nostres arrels, trobem la força per a tirar endavant i trobem les respostes. Busquem un bon fonament, i quin millor que el de Maria. Doncs avui, com he saludat a l'inici, celebrem el primer Aplec de mestres i professors cristians. Poso als peus de la Mare de Déu el vostre treball, les vostres il·lusions i també les nostres preocupacions, o millor, les nostres ocupacions.

Fa pocs dies el papa Francesc va intervenir en un Congrés organitzat per la Congregació per a l'educació catòlica en ocasió dels 50è aniversari del document del Concili Vaticà II sobre l'educació catòlica i del 25è aniversari del document *Ex corde Ecclesiae* (Constitució apostòlica sobre les universitats catòliques). Assenyala que l'educació ha d'anar per aquests tres camins: ensenyar a pensar, ajudar a sentir bé i acompanyar en el fer. Avui es necessita una educació d'emergència. Es necessita arriscar en educació informal perquè l'educació formal s'ha empobrit. Hi ha experiències en l'esport i en l'art. L'art i l'esport eduquen. Cal obrir-se a noves experiències...

El Papa va recordar la iniciativa de les Scholas Ocurrentes, «que cerca obrir a una educació que no consisteixi només a omplir de conceptes el cap». «Hi ha els tres llenguatges: el llenguatge del cap, el llenguatge del cor i el llenguatge de les mans. L'educació ha d'anar per aquests tres camins: ensenyar a pensar, ajudar a sentir-se bé i acompanyar en el fer.» Francesc va puntualitzar «que els tres llenguatges» es combinen «en harmonia». «Que l'infant o el jove pensi el que sent que fa, senti el que pensa que fa i faci el que pensa i sent.»

En aquest Congrés el Papa va desenvolupar moltes altres idees que considero especialment importants per a vosaltres, mestres i professors cristians.

Passem ara a la festa de la Mare de Déu del Roser, en la qual recordem especialment que la pregària del rosari és la síntesi de la història de la misericòrdia de Déu que es transforma en història de salvació per als qui es deixen plasmar per la gràcia. Resar el rosari és recórrer els moments fonamentals de la vida de Jesús en companyia de Maria.

La pregària del rosari no ens allunya de les preocupacions de la vida; al contrari, ens demana encarnar-nos en la història de cada dia per a saber reconèixer enmig nostre els signes de la presència de Crist. Pel que fa a això, cada vegada que contemplem un misteri de la vida de Crist estem convidats a comprendre de quina manera Déu entra en la nostra vida, per després acollir-lo i seguir-lo.

Som deixebles, però també som missioners i portadors de Crist allà on ell ens demana estar presents. Per tant, no podem tancar el do de la seva presència dins nostre, sinó que estem cridats a fer partícips a tots del seu amor, de la seva tendresa, de la seva bondat i de la seva misericòrdia.

Precisament en aquest sentit, un professor cristià hi pot fer molt. Aquesta és la vostra tasca, sigui quina sigui la vostra especialitat, el vostre paper a l'escola. Tots estem cridats a escampar l'amor del Crist allà on som, especialment vosaltres, mestres i professors, que teniu un rol tan important en l'educació de les noves generacions, dels nostres nens i joves.

Maria ens permet comprendre què significa ser deixeble de Crist. Ella va ser escollida des de sempre per a ser la Mare, va aprendre a ser deixeble, va escoltar les paraules de Déu. Però no n'hi ha prou a escoltar, després el que s'ha escoltat cal traduir-ho en accions concretes. El deixeble, en efecte, lliura la seva vida al servei de l'Evangeli. Al llarg de la seva vida, Maria ha realitzat el que es demana a l'Església: fer memòria perenne de Crist. En la seva fe veiem com hem d'obrir la porta del nostre cor per obeir Déu; en la seva abnegació descobrim que hem d'estar atents a les necessitats dels altres; en els seus llàgrimes trobem la força per

a consolar els qui sofreixen. En cada un d'aquests moments Maria expressa la riquesa de la misericòrdia divina, que va a l'encontre de cadascuna de les necessitats quotidianes.

Podem acabar invocant la Mare del cel amb l'oració més antiga amb què els cristians ens dirigim a ella, amb la certesa de saber que som socorreguts per la seva misericòrdia maternal: «Sota la vostra protecció ens refugiem, santa Mare de Déu; escolteu les nostres pregàries en tota necessitat i aparteu-nos sempre dels perills, Verge gloriosa i beneïda.»

CARTA

de 12 d'octubre de 2017, sobre la Jornada de Germanor a la nostra Arxidiòcesi de Tarragona

Molt estimats en Crist Jesús,

El diumenge 12 de novembre se celebra la Jornada de Germanor, que s'anomena també Dia de l'Església diocesana. És una Jornada que es repeteix cada any per demanar als fidels de la nostra arxidiòcesi l'ajuda econòmica per al seu sosteniment.

Segurament alguna vegada us haureu preguntat: ¿quins són els ingressos que té la nostra Església diocesana de Tarragona? Les fonts de finançament de la nostra arxidiòcesi són fonamentalment quatre: vosaltres, els fidels, que amb les vostres aportacions cobriu una part fonamental del pressupost anual; les aportacions de les parròquies al fons comú diocesà; els diners que ens arriben de la Conferència Episcopal Espanyola, fruit de la X que es posa en la Declaració de la renda (i que si no es posa, aquests diners queden a disposició de l'Estat per als fins que determini); i en quart lloc el producte de les rendes que produeixen els béns que són propietat de l'Església diocesana: us puc assegurar que no són gaires, aquests béns i que rendeixen pocs ingressos a l'any.

També arriba de tant en tant alguna herència, poquíssimes des que sóc el vostre arquebisbe, i algunes subvencions, també poques. I aquí s'acaben els ingressos.

I les despeses? Són moltes. Començant per pagar cada mes als sacerdots que estan al vostre servei complet, amb total generositat i entrega. És un sou base de poc més de 850 euros. Després cal ajudar a pagar els deutes contrets —els crèdits / préstecs— per les obres realitzades a les parròquies i que elles no poden pagar totalment; també s'han d'eixugar els crèdits per les obres realitzades per l'Arque-

bisbat, que són especialment les realitzades a la Catedral, al Centre Tarraconense El Seminari, al Palau Arquebisbal, a l'Escola Joan XXIII, a la nova Església de Bonavista, etc.

I després cal mantenir les delegacions i secretariats, que són els instruments apostòlics que té la nostra arxidiòcesi i que no acostumen a tenir ingressos per a finançar els seus pressupostos. Us assenyalo les entitats més importants de la nostra arxidiòcesi: la residència sacerdotal, els seminaristes del Seminari Major Interdiocesà, els museus —el diocesà i el bíblic—, l'Institut de Ciències Religioses, el personal de la cúria diocesana. No puc deixar d'esmentar Càritas, que en tota la seva organització —diocesana, arxiprestal i parroquial— atén les necessitats dels més pobres. Des de l'arxidiòcesi s'ajuda a través de les collectes extraordinàries per a aquestes finalitats. I també hem de comptar el que aporta l'arxidiòcesi a la Santa Seu, al Papa, així com a mantenir la Conferència Episcopal Tarraconense i l'ajuda a la Conferència Episcopal Espanyola.

En aquesta Jornada de Germanor us demano dues coses: pregueu perquè sàpiguem administrar adequadament els recursos econòmics, ajudeu en la collecta d'aquests dies amb generositat segons les possibilitats de cada un i no us cregueu els que diuen que l'Església és rica, que té molts béns, perquè no és veritat. Els sacerdots viuen sòbriament i us puc assegurar que el que es gasta es mira amb lupa.

Us demano als fidels que llegiu aquestes línies que sigueu generosos en el sosteniment de la nostra Església diocesana de Tarragona, i us dono per anticipat les gràcies.

Rebeu, amb tot el meu afecte, la meva benedicció.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i Primat

CARTA

de 29 d'octubre de 2017, sobre l'estada dels membres del Seminari del Poble de Déu al Santuari i Monestir de la Mare de Déu de la Serra de Montblanc

Després de fer-se pública la notícia que l'antic Convent de la Mare de Déu de la Serra de Montblanc es rehabilitarà per a ser una hostatgeria, no voldria deixar de donar les gràcies, molt sincerament, a tots els membres del Seminari del Poble de Déu que han portat endavant aquest projecte a la Mare de Déu de la Serra durant nou anys.

Des de l'any 2008, el Santuari de la Mare de Déu de la Serra de Montblanc, per una invitació meva després que marxessin les Germanes Clarisses, ha estat atès per l'Associació Seminari del Poble de Déu (SPD). Aquesta associació canònica fou aprovada a l'Arquebisbat de Barcelona feia més de quaranta anys, i era present en quatre bisbats més de Catalunya, a més de Bilbao, Roma i una diòcesi de Colòmbia, Valledupar.

Durant els anys que ha estat residint un bon grup de membres del SPD al Santuari de la Serra, sóc testimoni molt proper dels abundants fruits espirituals i apostòlics que s'han produït, a més de l'embelliment del Santuari i del Monestir. En dono gràcies a Déu. Mn. Pere Fibla, com a capellà del Santuari i responsable últim, ha escrit una carta als col·laboradors del Santuari durant aquests anys.

Com ja he dit, durant aquests anys he tingut el goig de tractar molt les persones que han viscut en aquest Monestir, i he de dir que he admirat sempre el seu amor a l'Església, a la nostra arxidiòcesi, a la meua persona com a arquebisbe, i la seva disponibilitat per servir l'Església allí on el bisbe decideixi. Durant tots aquests anys no he rebut cap queixa ni, que jo sàpiga, s'ha produït cap escàndol. Al contrari, són moltes les persones que me n'han lloat el comportament, i especialment des que fa un any els vaig encomanar l'atenció pastoral de tres parròquies —Solivella, Pira i Blancafort—, nomenant-ne rector el capellà del Santuari, Mn. Pere Fibla, que ha estat ajudat per altres membres del SPD que vivien al Monestir.

El 15 d'abril de 2017 va quedar dissolta aquesta associació del Seminari del Poble de Déu per decret de l'Arquebisbe de Barcelona. Això m'ha causat molt de dolor però ho accepto en obediència.

Puc afirmar que tots els membres del SPD que vivien al Monestir van acceptar aquesta decisió, no sense un gran dolor, i em van manifestar que s'ho han agafat com un moment personal de purificació. I també em van manifestar i ho han fet repetidament durant aquests mesos, tant Mn. Pere Fibla com els seglars, homes i dones, de l'extingida associació, que volien continuar servint l'Església allí on el bisbe els enviés.

Durant aquests mesos he intentat buscar una solució per al Monestir i també per a les persones que hi vivien. S'han estudiat moltes propostes, i al final s'ha vist que la més factible per a preservar l'edifici, és rehabilitar-lo per a ser una hostatgeria. En virtut de la seva llibertat, les persones que fins ara vivien al Monestir han emprès cadascuna d'elles una nova vida, deixant el Monestir, i també Mn. Pere ha volgut deixar de ser capellà del Santuari de la Mare de Déu de la Serra. De nou no tinc paraules per agrair-los a tots la feina que han fet en aquests anys.

Demano a la Mare de Déu de la Serra que el futur del Santuari i del Monestir sigui de veritat un lloc de pregària, acolliment, creixement en la vida cristiana per a tantes persones que s'acosten a aquest venerable i estimadíssim Santuari, habitat durant tants segles per les Clarisses, i durant aquests últims anys, de manera exemplar, per membres del Seminari del Poble de Déu, als quals dono les gràcies de tot cor i desitjo el millor per a tots ells.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Escrits setmanals “Als quatre vents”

679. LA DIGNITAT DEL TREBALL

1 d'octubre de 2017

El beat Pere Tarrés (1905-1950), en els seus records d'infància, fa un esment molt emotiu a la feina del seu pare: «Encara ho veig. Anava a portar-li el dinar en aquelles matinades amb fred i boira de Manresa. Ell era a la ferreria, envoltat de màquines, de corretges, torns, rodes, banc, ferro... amb el seu vestit blau, brut, amb la cara emmascarada, brillant de la suor, del beneït suor amb el que omplia la nostra llar amb el pa de cada dia. [...] En veure'm entrar, tapat amb el passamuntanyes i la cartera del col·legi a l'esquena, mostrava les seves dents blanquíssimes sota la negror del seu bigoti, i quines coses deien aquell somriure i aquells ulls brillants.»

Em sembla un paràgraf que reflecteix la dignitat del treball humà, en aquest cas el d'un pare de família que s'esforça en la seva tasca i no estalvia sacrificis per a mantenir els seus.

La doctrina social de l'Església aborda el treball com una cosa volguda per Déu, el qual ja va confiar a la primera parella humana la tasca de sotmetre la terra i dominar tots els éssers vivents. Abans de veure'l com un càstig, és la manera com Déu ens associa a la seva obra creadora.

El Nou Testament ofereix innumbrables testimonis de l'estima que Jesucrist té per la feina, començant pel seu propi exemple: fill d'un fuster i d'una jove lliurada a les tasques de la llar, ell mateix, Jesús, va donar exemple de treballador durant els primers trenta anys de vida abans d'emprendre la tasca apostòlica.

Es va envoltar de treballadors: pescadors els primers, persones que vivien al costat del mar de Galilea, però també d'un recaptador de tributs i de persones d'altres professions. Entre els primers cristians abunden els agricultors, comerciants, soldats, homes i dones, metges, com Lluç, fabricants de tendes de campanya...

El treball forma part de la dignitat humana. És un dret i alhora un deure. En les seves paràboles Jesús censura aquell que, tenint una bona collita es posa a gaudir; parla dels talents, dels sembradors i vinyaters, dels obrers que busquen feina i són contractats a primera hora i d'altres al final del dia.

Però no separa el treball de la vida espiritual. Es veu en l'episodi de Marta i Maria i en molts d'altres. Respecta el descans sabàtic, sense anteposar-lo, això sí, al deure de caritat. En la nova era cristiana el treball ens porta a Déu.

680. TREBALL I DESCANS SEGONS EL PAPA FRANCESC

8 d'octubre de 2017

La consideració del treball com un dret i un deure arrenca de la concepció que el protagonisme l'han de tenir les persones.

El papa Francesc ha expressat algunes idees sobre això en la recepció que va tenir al Vaticà, el passat mes d'abril, amb una delegació sindical de Roma. Resumeixo algunes de les seves afirmacions.

«Persona i treball són dues paraules que poden ajuntar-se i han ajuntar-se. Perquè si pensem i diem treball sense dir persona, el treball acaba per convertir-se en una cosa inhumana que, oblidant-se de les persones, s'oblida i es perd a si mateix. Però si pensem en la persona sense el treball diem una cosa parcial, incompleta, perquè la persona es realitza plenament quan es converteix en treballador, en treballadora; perquè l'individu es converteix en persona quan s'obre als altres, en la vida social, quan floreix a la feina. [...] Cada dia, milions de persones cooperen simplement treballant: educant els nostres fills, maniobrant equips mecànics, resolent assumptes en una oficina [...]. El treball és una forma d'amor cívic, no és un amor romàntic ni sempre intencional, però és un amor veritable, autèntic, que ens fa viure i tira endavant el món.»

Després de valorar la importància de la feina, el Papa observa l'altra cara de la moneda: el descans. També és necessari poder descansar i saber-ho fer. Poder-ho fer va ser, en el seu moment, una conquesta sindical, però és una cosa que està arrelada en la naturalesa humana i prevista per Déu ja des del Gènesi. També cal saber-ho fer, prescindir d'importar-se el treball a casa si no és molt excepcional.

Ho diu amb aquestes paraules: «No és mandra, és una necessitat humana. Quan pregunto a un home, una dona, que té dos, tres fills: "Digui'm, vostè juga amb els seus fills? Té aquest lleure?" "És que, sap, quan vaig a la feina, encara dormen, i quan torno ja són al llit." Això és inhumà. Per això, juntament amb la feina, cal tenir l'altra cultura. Perquè la persona no és només treball; no treballem sempre i no sempre hem de treballar.»

Hi ha circumstàncies en què no s'ha de treballar, en el sentit d'obligació: en la infantesa, en la malaltia i en l'ancianitat. Lamentablement hi ha moltes persones que tenint edat i salut adequades per treballar, no troben ocupació. Expresso el meu reconeixement

als que ofereixen llocs de treball a aturats, a empreses d'inserció, i als que ajuden a superar la crisi que aquesta situació representa.

681. DRET AL TREBALL

15 d'octubre de 2017

La història dels drets laborals dels treballadors és llarga, però hi ha una data que s'acostuma a considerar com una fita important, i aviat en farà un segle. L'any 1919 es va aprovar la Constitució de Weimar per a la nova República alemanya. En el seu article 163 estableix: «Tot alemany té el deure moral d'emprar les seves forces intel·lectuals i físiques tal com ho exigeixi el bé de la comunitat i sense perjudici de la seva llibertat personal. A tot alemany se li ha de proporcionar la possibilitat de guanyar-se el suport mitjançant un treball productiu. Quan no se li puguin oferir ocasions adequades de treball, s'atendrà al seu suport necessari.»

En aquest mateix any de 1919 va ser fundada l'OIT (Organització Internacional del Treball) com a part del Tractat de Versalles que va posar fi a la Primera Guerra mundial. Es va partir de la consideració que sense justícia social no hi hauria una pau permanent. I va servir per a una primera regulació internacional de la jornada laboral, l'horari, el salari just, la protecció en cas de malaltia o accident laboral, la pensió de vellesa i d'invalidesa, etc.

L'Església s'havia avançat amb l'encíclica de Lleó XIII *Rerum novarum*, de 1891, i va prosseguir desenvolupant els conceptes de treball just en posteriors documents d'altres papes, com *Mater et magistra* i *Laborem exercens*.

En el seu Compendi de la doctrina social, l'Església rebutja la idea de Marx i Engels que la justícia social passa per l'abolició de la propietat privada, però alhora assenyala la responsabilitat pública d'exigir una remuneració salarial justa que no es fonamenti només en la llei de l'oferta i la demanda, sinó en la dignitat del treballador i en la necessitat que la compensació per la seva feina sigui suficient per a mantenir la seva família.

També reconeix el dret de vaga «quan constitueix un recurs inevitable i necessari per a obtenir un benefici proporcionat». I al mateix temps que lloa el paper dels sindicats, els adverteix perquè no s'assimilin a partits polítics i rebutgin la lluita de classes com a filosofia.

En l'actual situació laboral, després d'uns anys de crisi, cal reconquerir alguns drets, lluitar per la igualtat de salaris entre homes i dones, i no discriminar l'immigrant oferint sous de fam o jornades excessives, pensant que, per una qüestió de necessitat, té menys recursos per negar-se. Recordem una frase de Max Frish: «Es va demanar mà d'obra i van venir éssers humans.»

682. LES MISSIONS AL COR

22 d'octubre de 2017

S'explica que un pobre cec romania assegut molt de temps en una vorera demanant ajuda als transeünts i amb prou feines si l'obtenia. Com és que no s'apiadaven més d'ell si tenia al costat un rètol que deia «Sóc cec, ajudeu-me»? Llavors va passar un publicista, es va fixar en el cartell, li va donar la volta i va escriure al seu revers: «Avui és primavera i no puc veure-la.» Els donatius es van intensificar.

Els lemes sempre ajuden quan es tracta d'enviar un missatge. El DOMUND cada any en té un, i el de la Jornada d'aquest any, el 22 d'octubre de 2017, és «La missió al cor de la fe cristiana».

L'ha triat el papa Francesc i crec que reuneix dos pensaments en un: primer que l'Església té tots els seus missioners molt a prop del cor, li són molt estimats; pensa en aquestes homes i dones generalment joves que s'han exiliat voluntàriament de la seva pàtria i de la seva cultura per ajudar altres persones a les quals no coneixien i amb les quals acaben identificant-se.

El segon és que la missió no és una activitat més que fa l'Església sinó que és la seva raó de ser: evangelitzar, mostrar la força transformadora de l'Evangeli.

El papa Francesc ha escrit, en la presentació d'aquesta Jornada, que la missió no és la propagació d'una ideologia religiosa ni d'una ètica sublim, sinó un encontre amb Crist.

VINS DE MISSA

DE MULLER, S. A

CASA FUNDADA EL 1851

Medalla d'Or a l'Exposició Vaticana de 1888 (S.S. Lleó XIII)
Proveïdors de SS.SS. Pius X, Benet XV. Pius XII i Joan XXIII
GARANTIA D'ABSOLUTA PURESA I D'EXQUISIDA QUALITAT

Camí Pedra Estela, 34 - 43205 REUS (Tarragona)
Tels.: 977 75 74 73 - 977 75 62 65 - Fax 977 77 11 29

Fent referència a una encíclica del seu antecessor, Benet XVI, titulada «Déu és amor» (Deus caritas est), afirma: «No es comença a ser cristià per una decisió ètica o per una gran idea, sinó per l'encontre amb un esdeveniment, amb una Persona, que dona un nou horitzó a la vida i amb això una orientació decisiva.»

La missió té aquesta arrel espiritual i aquest segell evangèlic, i això fa que no sigui una ONG més, però no defuig, ans al contrari, fer una immersió en els problemes materials i de tot tipus de les persones a qui serveix.

Avui celebrem la 91 Jornada Mundial de les Missions. Durant aquests anys, i en segles anteriors, els missioners han deixat les seves famílies per viure en terres moltes vegades llunyanes i compartir amb els seus habitants les alegries i les penes. Han fundat dispensaris, han ajudat a projectes agrícoles, artesanals i educatius i han acompanyat la població, sense distinció de races, pàtries ni religions, al llarg de les seves vides. I per damunt de tot, han donat testimoni senzill de vida cristiana. Per tot això els tenim al cor.

683. ELS DRETS DELS TREBALLADORS

29 d'octubre de 2017

Els drets dels treballadors són drets originals, però han hagut de ser conquerits al llarg de la història davant els abusos dels ocupadors, que en ocasions han donat prioritat al capital, al negoci, en comptes de donar-lo a les persones.

Sobretot a partir de la revolució industrial del segle XIX s'ha posat de manifest la fragilitat de l'element humà en els esquemes de producció i competitivitat. La llei de l'oferta i la demanda semblava ser l'única mesura reguladora del treball i del mercat, en un món dominat pel capitalisme salvatge.

Els treballadors es van anar organitzant en sindicats i van aconseguir que a poc a poc fossin aprovades lleis de salari mínim, que es van iniciar a Austràlia i a Nova Zelanda i es van estendre a començaments del segle XX per Europa i els Estats Units.

També la fixació d'un horari màxim, la prohibició de l'explotació infantil i el dret de vaga van ser conquestes socials que van il·luminar un món laboral en tenebres.

L'Església ha acompanyat aquests èxits, com hem recordat en reflexions anteriors, i d'això n'és bona mostra el seu Compendi de doctrina social, que en el punt 301 diu, entre altres coses: «Els drets dels treballadors, com tots els altres drets es basen en la naturalesa de la persona humana i en la seva dignitat transcendent.» Així, «el dret a una remuneració justa, el dret al descans, el dret a ambients de treball i processos productius que no perjudiquin la salut [...], el dret que no siguin conculcades la consciència pròpia o la dignitat pròpia [...], subsidis als treballadors desocupats i a les seves famílies, dret a la pensió, seguretat social per a la vellesa, la malaltia i casos d'accident [...], drets a prestacions vinculades a la maternitat...».

També reconeix el dret de vaga, que declara legítima «quan constitueix un recurs inevitable, sinó necessari, per obtenir un benefici proporcionat, després d'haver constatat la ineficàcia de les altres modalitats per a superar els conflictes».

La idea bàsica és que totes les persones tenen dret a un treball digne que els permeti sustentar la família, l'accés a un habitatge, a la cistella de la compra i a les despeses mínimes necessàries per al vestit, l'educació dels fills, etc.

Aquestes conquestes han de ser fruit del diàleg, dels convenis col·lectius i d'una consciència solidària que eviti la lluita de classes, que històricament s'ha revelat negativa per als drets dels treballadors mateixos.

Octubre : Activitats pastorals de l'Arquebisbe

Diumenge 1

- Al matí, a l'església parroquial de l'Assumpció d'Alcover, presideix l'eucaristia de presa de possessió de Mn. Patxi Xabier Segura Echezárraga com a nou rector.
- Al migdia, a la Parròquia de Santa Maria de Bellvei, administra el sagrament de la confirmació.

Dilluns 2

- Rep la visita de Mons. Antonio José López Castillo, arquebisbe de Barquisimeto (Veneçuela).

Divendres 6

- Rep la visita de l'arquebisbe Francisco Javier Lozano Sebastián, nunci apostòlic emèrit a Romania i Moldàvia.

Dissabte 7

- Al Monestir de Santa Maria de Montserrat, presideix el I Aplec de professors i mestres cristians de Catalunya.

Diumenge 8

- A la Parròquia de Sant Pere i Sant Pau de Tarragona, administra el sagrament de la confirmació.

Dilluns 9

- Al palau arquebisbal, rep la visita de dos grups d'alumnes de 1r d'ESO del Col·legi Sant Pau Apòstol de Tarragona.
- Al vespre, a l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, celebra l'eucaristia, durant la qual fa l'admissió a ordes de quatre membres de la Comunitat Catòlica Palavra Viva.

Dimarts 10

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 391 del Consell Episcopal.
- A la tarda, a l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, celebra l'eucaristia durant la qual confereix els ministeris de lector i acòlit a Gilmar Xavier Dos Santos, membre de la Comunitat Catòlica Palavra Viva.

Dimecres 11

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió del Consell de Consultors.

Dijous 12

- A la Catedral, presideix l'ofrena floral i la solemne eucaristia de la Mare de Déu del Pilar, organitzada pel Centre Cultural Aragonès de Tarragona.
- A la tarda, a l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, celebra l'eucaristia d'ordenació diaconal de Gilmar Xavier Dos Santos, membre de la Comunitat Catòlica Palavra Viva.

Divendres 13

- A la Parròquia de Santa Magdalena de Bonastre, administra el sagrament de la confirmació.

Dissabte 14

- Al matí, a l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, celebra l'eucaristia amb motiu del 50è aniversari de la Frater.
- A la tarda, a la Parròquia de la Mare de Déu del Lledó de Valls, administra el sagrament de la confirmació.

Diumenge 15

- Al monestir de Sant Josep i Santa Anna de les Carmelites Descalces de Tarragona, celebra l'eucaristia de la solemnitat de Santa Teresa de Jesús.

Dilluns 16

- A la casa diocesana d'exercicis de la Selva del Camp, presideix la jornada diocesana de formació permanent de preveres i diaques.
- A la tarda, al centre parroquial de Sant Josep Obrer de Torreforta, presideix l'acte de presentació al públic del nou Centre d'Escolta Sant Josep Obrer.

Dimarts 17

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 392 del Consell Episcopal.
- A la tarda, al Seminari, presideix la trobada d'equips directius, equips de pastoral i professors de religió de les escoles religioses de Tarragona.

Dimecres 18

- A la tarda, al Col·legi Sagrat Cor de Tarragona, participa en el Berenar de la Fam que, com cada any, organitza la delegació local de Mans Unides.
- Al palau arquebisbal, presideix la reunió del Consell per als Assumptes Econòmics.

Dijous 19

- Al migdia, a l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, celebra l'eucaristia durant la qual fan professió i renovació dels vots un grup de membres de la Comunitat Catòlica Palavra Viva.
- Al Seminari Pontifici de Tarragona, presideix els actes d'inauguració de curs de l'INSAF: l'eucaristia a la capella major i l'acte acadèmic a la sala d'actes.

Divendres 20

- Durant tot el matí, al Seminari, presideix la jornada de clausura del programa de Scholas Ciutadania a Tarragona, organitzat per la Fundació pontificia Scholas Occurrentes.
- A la Parròquia de Santa Maria de Puigpelat, administra el sagrament de la confirmació.

Dissabte 21

- A la basílica de la Sagrada Família de Barcelona, concelebra la solemne eucaristia de beatificació de 109 màrtirs claretians de la persecució religiosa a Espanya durant el segle XX.
- Al vespre, a la Parròquia de Santa Coloma Verge i Màrtir de Santa Coloma de Queralt, administra el sagrament de la confirmació.

Diumenge 22

- A la Parròquia de Sant Jaume Apòstol de Riudoms, administra el sagrament de la confirmació.

Dimarts 24

- Al matí, al Seminari Conciliar de Barcelona, presideix la reunió n. 224 de la CET.

ENQUADERNACIÓ
IMPREMTA VIRGILI
TARRAGONA

Impressió òfset i digital
Enquadrernació
Disseny

Tesis · Carpetes...
Targetes · Sobres...
Revistes · Llibres...
Cartells · Fulletons...
Targetons · Invitacions...
Triptics · Flyer's
i molt més

Carrer Ferrers, 1 · 43003 TARRAGONA · 977 233 251 · info@ivirgili.com · www.ivirgili.com

- A la tarda, al Seminari Major Interdiocesà, presideix els actes d'inauguració del curs acadèmic 2017-2018.

Dimecres 25

- Al matí, a Barcelona, a la seu de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, participa en els actes organitzats amb motiu de la inauguració del curs acadèmic 2017-2018.

Dijous 26

- A Barcelona, presideix la reunió mensual del SIERC.

Divendres 27

- Amb motiu de la visita a l'arxidiòcesi de la imatge peregrina de la Mare de Déu de Fàtima en ocasió del primer centenari de les aparicions, al vespre, a l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, celebra l'eucaristia i, a continuació, presideix el rosari de torxes amb la imatge pels carrers fins a l'església de la Mare de Déu del Carme dels pares Carmelites Descalços.

Dissabte 28

- A la Parròquia de Sant Vicenç Màrtir de Castellvell del Camp, administra el sagrament de la confirmació.

Diumenge 29

- A la Parròquia de Sant Joan Baptista de Tarragona, administra el sagrament de la confirmació.

Dimarts 31

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 393 del Consell Episcopal.
- Al CaixaFòrum de Barcelona, participa en la lectura de les 95 tesis de Luter, dins dels actes commemoratius organitzats amb motiu dels 500 anys de la Reforma protestant.

Secretaria general i Cancelleria

NOMENAMENTS

del mes d'octubre de 2017

El mes d'octubre el Sr. Arquebisbe ha signat els següents nomenaments :

Amb data 19/10/2017

Mn. Joan Antoni Cedó Perelló,

director de la Congregació Mariana de Nostra Senyora de Misericòrdia i de Sant Lluís Gonzaga de Reus.

Amb data 23/10/2017

Mn. Ignasi Durany Pich,

rector de la Parròquia de Sant Francesc d'Assís de Tarragona.

Mitjançant decret:

Amb data 16/10/2017

Mn. Joan Àguila Chavero,

consiliari de l'Agrupació de Confraries i Germandats de la Setmana Santa de Valls

Amb data 23/10/2017

Mn. Ignasi Durany Pich,

consiliari de la Reial Germandat de Jesús Natzarè de Tarragona.

DECRET

de 5 d'octubre de 2017 pel qual es modifica el límit que dividirà la Parròquia de Santa Maria de Vila-rodona i la Parròquia de Sant Bartomeu de Montferri

Vista la petició del Sr. Rector de la Parròquia de Santa Maria de Vila-rodona, presentada en aquest Arquebisbat el dia 26 de juliol de 2017, en què demana que l'església i cementiri de Santa Maria de Vilardida, que actualment depèn de la Parròquia de Sant Bartomeu de Montferri, passi a dependre de la Parròquia de Santa Maria de Vila-rodona,

Atès que en l'actualitat el Rector de la susdita Parròquia de Santa Maria de Vila-rodona també és Rector de la Parròquia de Sant Bartomeu de Montferri, i per tant coneix perfectament les dues realitats.

Atès que l'església i el cementiri de Vilardida són dins el terme municipal de Vila-rodona i que les persones d'aquest municipi van contribuir a la seva construcció,

Vist que el Consell del Presbiteri ha aprovat, en la seva reunió n. 35, de 26 de setembre de 2017, la proposta de modificació de límit de les susdites parròquies de Santa Maria de Vila-rodona i de Sant Bartomeu de Montferri,

PEL PRESENT DECRET dispenso que el límit entre les parròquies de Santa Maria de Vila-rodona i Sant Bartomeu de Montferri coincideixi amb el límit municipal que hi ha entre ambdues poblacions, i que l'església i el cementiri de

Vilardida, que l'any 1867 van passar a dependre de la Parròquia de Puiginyós, avui Montferri, passin a dependre de la Parròquia de Santa Maria de Vila-rodona a tots els efectes.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Davant meu,

Rosalia Gras Minguella
Secretària general i cancellera

ALTRES DECRETS

Amb data de 5 d'octubre de 2017 va signar el decret d'aprovació de la modificació dels Estatuts de la Reial Congregació del Venerat Cos de Jesucrist en el Descendiment de la Creu de Tarragona.

Francesc, Papa

MISSATGE

de 15 d'agost de 2017, per a la Jornada Mundial de l'Emigrant i el Refugiats 2018 (14 de gener)

«Acollir, protegir i integrar els emigrants i els refugiats»

Benvolguts germans i germanes,

«[L'emigrant] considereu-lo com un nadiu, com un de vosaltres. Estima'l com a tu mateix, que també vosaltres vau ser immigrants en el país d'Egipte. Jo sóc el Senyor, el vostre Déu» (Lv 19,34).

Durant els meus primers anys de pontificat he manifestat diverses vegades com em preocupa la trista situació de tants emigrants i refugiats que fugen de les guerres, de les persecucions, dels desastres naturals i de la pobresa. Es tracta de manera indubtable d'un «signe dels temps» que, des de la meua visita a Lampedusa el 8 de juliol de 2014, he intentat llegir invocant la llum de l'Esperit Sant. Quan vaig instituir el nou Dicasteri per al servei del desenvolupament humà integral, vaig voler que una secció especial —dirigida temporalment per mi mateix— fos com una expressió de la sollicitud de l'Església envers els emigrants, els desplaçats, els refugiats i les víctimes del tràfic de persones.

Cada foraster que truca a la nostra porta és una ocasió d'encontre amb Jesucrist, que s'identifica amb l'estranger acollit o rebutjat en qualsevol època de la història (cf. Mt 25,35.43). Cada ésser humà que es veu obligat a deixar la seva pàtria a la recerca d'un futur millor, el Senyor el confia a l'amor maternal de l'Església. Aquesta sollicitud s'ha de concretar en cada etapa de l'experiència migratòria: des de la sortida i al llarg del viatge, des de l'arribada fins al retorn. És una gran responsabilitat que l'Església vol compartir amb tots els creients i amb tots els homes i dones de bona voluntat, que són cridats a respondre amb generositat, diligència, saviesa i amplitud de mires —cadascú d'acord amb les seves possibilitats— als nombrosos desafiaments plantejats per les migracions contemporànies.

Pel que fa a això, vull reafirmar que «la nostra resposta comuna es podria articular a l'entorn de quatre verbs: acollir, protegir, promoure i integrar».

Si prenem en consideració l'escenari actual, acollir significa, sobretot, ampliar les possibilitats perquè els emigrants i refugiats puguin entrar de manera segura i legal als països de destinació. En aquest sentit, seria desitjable un compromís concret per a incrementar i simplificar la concessió de visats per motius humanitaris i per a la reunificació familiar. Al mateix temps, espero que un major nombre de països adoptin programes de patrocini privat i comunitari, i obri corredors humanitaris per als refugiats més vulnerables. Seria convenient, a més, preveure visats temporals especials per a les persones que fugen de conflictes cap a països veïns. Les expulsions col·lectives i arbitràries d'emigrants i refugiats no són una solució idònia, sobretot quan es realitzen cap a països que no poden garantir el respecte a la dignitat ni als drets fonamentals. Torno a subratllar la importància d'oferir als emigrants i refugiats un allotjament adient i decorós. «Els programes d'acolliment difosos, ja iniciats a diferents llocs, sembla que facilitin l'encontre personal, que permetin una millor qualitat dels serveis i que ofereixin més garanties d'èxit.» El principi de la centralitat de la persona humana, expressat amb fermesa pel meu estimat predecessor Benet XVI, ens obliga a anteposar sempre la seguretat personal a la nacional. Per tant, cal formar de manera adient el personal encarregat dels controls de les fronteres. Les condicions dels emigrants, dels qui sol·liciten asil i del refugiats, requereixen que se'ls garanteixi la seguretat personal i l'accés als serveis bàsics. En nom de la dignitat fonamental de cada persona, cal esforçar-se per a preferir solucions que siguin alternatives a la detenció dels qui entren en el territori nacional sense estar-hi autoritzats.

El segon verb, protegir, es conjuga en tota una sèrie d'accions en defensa dels drets i de la dignitat dels emigrants i refugiats, independentment del seu estat migratori. Aquesta protecció comença a la seva pàtria i consisteix a donar informacions certes abans de deixar el país, així com en la defensa davant les pràctiques de reclutament illegal. En la mesura del possible, hauria de continuar al país d'immigració, assegurant als emigrants una assistència consular adequada, el dret de tenir sempre amb ells els documents personals d'identitat, un accés equitatiu a la justícia, la possibilitat d'obrir comptes bancaris i la garantia del que és bàsic per a la subsistència vital. Si les capacitats i competències dels emigrants, els sol·licitants d'asil i els refugiats són reconegudes i valorades de manera oportuna, constituïran un veritable recurs per a les comunitats que els acullen. Per tant, espero que, en el respecte a la seva dignitat, els sigui concedida la llibertat de moviment als països d'acollida, la possibilitat de treballar i l'accés als mitjans de telecomunicació. Per als qui decideixen tornar a la seva pàtria, subratllo la conveniència de desenvolupar programes de reinserció laboral i social. La Convenció internacional sobre els drets de l'infant ofereix una base jurídica universal per a la protecció dels emigrants menors d'edat. Cal evitar-los qualsevol tipus de detenció per raó del seu

estat migratori i assegurar-los l'accés regular a l'educació primària i secundària. Igualment cal garantir-los la permanència regular en arribar a la majoria d'edat i la possibilitat de continuar els estudis. En el cas dels menors no acompanyats o separats de la família, és important preveure programes de custòdia temporal i d'acolliment. D'acord amb el dret universal a una nacionalitat, tots els nens i nenes l'han de tenir reconeguda i certificada de manera adequada des del moment del naixement. L'apatrídia en què es troben a vegades els emigrants i refugiats pot evitar-se fàcilment per mitjà de «lleis relatives a la nacionalitat conformes amb els principis fonamentals del dret internacional». L'estat migratori no hauria de limitar l'accés a l'assistència sanitària nacional ni als sistemes de pensions, així com tampoc a la transferència de les seves contribucions en el cas de repatriació.

Promoure vol dir essencialment treballar amb la finalitat que a tots els emigrants i refugiats, així com a les comunitats que els acullen, se'ls doni la possibilitat de realitzar-se com a persones en totes les dimensions que componen la humanitat volguda pel Creador. D'entre aquestes, la dimensió religiosa ha de ser reconeguda en el seu valor just, garantint a tots els estrangers presents en el territori la llibertat de professar i practicar la fe pròpia. Molts emigrants i refugiats tenen qualificacions que cal certificar i valorar convenientment. Així com «el treball humà està destinat per naturalesa a unir els pobles», encoratjo a esforçar-se en la promoció de la inserció sociolaboral dels emigrants i refugiats, garantint a tots —inclosos els qui demanen asil— la possibilitat de treballar, cursos formatius lingüístics i de ciutadania activa, i també una informació adequada a les llengües pròpies. En el cas dels emigrants menors d'edat, la seva participació en activitats laborals ha de ser regulada de manera que es previnguin abusos i riscos per al seu creixement normal. L'any 2006 Benet XVI subratllava que la família és, en el context migratori, «lloc i recurs de la cultura de la vida i principi d'integració de valors». Cal promoure sempre la seva integritat, afavorint el reagrupament familiar —incloent-hi els avis, germans i néts—, sense sotmetre-la mai a requisits econòmics. Pel que fa a emigrants que demanen asil i refugiats amb discapacitat, cal assegurar-los més atencions i ajudes. Considero digne d'elogi els esforços desplegats fins ara per molts països en termes de cooperació internacional i d'assistència humanitària. Amb tot, espero que en la distribució d'aquests ajuts es tinguin en compte les necessitats —per exemple: assistència mèdica i social, i també educació— dels països en vies de desenvolupament, que reben importants fluxos de refugiats i emigrants, i que s'inclouguin de la mateixa manera entre els beneficiaris de les mateixes comunitats locals que pateixen carestia material i vulnerabilitat.

El darrer verb, integrar, se situa en el pla de les oportunitats d'enriquiment intercultural generades per la presència dels emigrants i refugiats. La integració

no és «una assimilació, que indueix a suprimir o a oblidar la identitat cultural pròpia. El contacte amb el proïsme porta, més aviat, a descobrir el seu «secret», a obrir-se a ell per a acceptar els seus aspectes vàlids i contribuir així a un coneixement més gran de cadascun. És un procés llarg, encaminat a formar societats i cultures, fent que siguin cada vegada més reflex dels dons multiformes de Déu als homes». Aquest procés pot accelerar-se mitjançant l'oferiment de la ciutadania, deslligada dels requisits econòmics i lingüístics, i de vies de regularització extraordinària als emigrants que puguin demostrar una llarga permanència al país. Insisteixo una vegada més en la necessitat d'afavorir, en qualsevol cas, la cultura de l'encontre, multiplicant les oportunitats d'intercanvi cultural, demostrant i difonent les «bones pràctiques» d'integració, i desenvolupant programes que preparin les comunitats locals per als processos integratius. He de destacar el cas especial dels estrangers obligats a abandonar el país d'immigració a causa de crisis humanitàries. Aquestes persones necessiten que se'ls garanteixi una assistència adient per a la repatriació i programes de reinserció laboral a la seva pàtria.

D'acord amb la seva tradició pastoral, l'Església està disposada a comprometre's en primera persona perquè es portin a terme totes les iniciatives que s'han proposat més amunt. Això no obstant, per a obtenir els resultats esperats és imprescindible la contribució de la comunitat política i de la societat civil —cadascú segons les seves responsabilitats.

Durant la Cimera de les Nacions Unides, celebrada a Nova York el 19 de setembre de 2016, els líders mundials van expressar clarament la voluntat de treballar a favor dels emigrants i refugiats per a salvar les seves vides i protegir els seus drets, compartint aquesta responsabilitat a nivell global. Amb aquesta finalitat, els Estats es van comprometre a elaborar i aprovar abans de finals de 2018 dos pactes globals (Global Compacts), un dedicat als refugiats i un altre als emigrants.

Estimats germans i germanes, a la llum d'aquests processos iniciats, els propers mesos representen una oportunitat privilegiada per a presentar i donar suport a les accions específiques, que he volgut concretar en aquests quatre verbs. Us convido, doncs, a aprofitar qualsevol oportunitat per a compartir aquest missatge amb tots els agents polítics i socials que estan implicats —o interessats a participar— en el procés que conduirà a l'aprovació dels dos pactes globals.

Avui, 15 d'agost, celebrem la solemnitat de l'Assumpció de la Benaurada Maria Verge al Cel. La Mare de Déu va experimentar en ella la duresa de l'exili (cf. Mt 2,13-15), va acompanyar amorosament el Fill en el seu camí fins al Calvari i ara comparteix eternament la seva glòria. A la seva intercessió maternal

confiem les esperances de tots els emigrants i refugiats del món i els anhels de les comunitats que els acullen, per tal que, d'acord amb el manament diví suprem, aprenguem tots a estimar el proïsme, l'estranger, com a nosaltres mateixos.

Francesc

CARTA

de 17 d'octubre de 2017 al Custodi Pare Francesc Patton, en ocasió del VIII Centenari de la Custòdia de Terra Santa

Al Reverendíssim Pare Francesc Patton, O.F.M., Custodi de Terra Santa

He sabut amb alegria que aquesta Custòdia, amb motiu dels vuit-cents anys de la presència franciscana a Terra Santa, ha volgut celebrar aquest important i feliç aniversari amb nombroses iniciatives religioses, pastorals i culturals, totes elles orientades a redescobrir l'encomiable contribució dels « germans del cordó » —com se'ls anomenava— en els llocs on el Fill de Déu s'encarnà i habità entre nosaltres (cf. *Jn* 1,14). En tal ocasió, em complau dirigir-li una salutació especial igualment que a tots els germans, que així mantenen viu el testimoni cristià, estudien les Escriptures i acullen els pelegrins.

El pare seràfic Francesc, en el capítol de Pentecosta de maig de 1217, obrí l'Orde a la dimensió « missionera i universal », enviant els seus germans a totes les nacions com a testimonis de fe, de fraternitat i de pau; i així creà la Província de Terra Santa, al començament anomenada d'Ultramar o de Síria. Aquesta ampliació de l'horitzó evangelitzador fou el començament d'una aventura extraordinària, que fa ja vuit segles, portà els primers frares menors a desembarcar a Acre, on el passat 11 de juny, vareu començar les celebracions del centenari, renovant la vostra adhesió a la crida de Jesús, en fidelitat a l'Evangeli i a l'Església.

Assidus a la contemplació i a la oració, pobres i senzills, obedients al bisbe de Roma, també esteu compromesos en el present a viure a Terra Santa propers als germans de diferents cultures, ètnies i religions, semblant la pau, la germanor i el respecte.

És ben coneguda la vostra disponibilitat per acompanyar els itineraris dels peregrins procedents de tot el món a través de l'acolliment i del guiatge. Us heu dedicat a la recerca dels testimonis arqueològics i a l'estudi atent de les Sagrades Escriptures, fent ben vostra la famosa frase de sant Jeroni, que durant molts anys visqué retirat a Betlem : « La ignorància de les Escriptures és ignorància de Crist » (*Comm. in Is., Prol.* : PL 24,17).

No vull oblidar que a més de la custòdia i l'animació dels santuaris, teniu el vostre compromís al servei de la comunitat eclesial local. Us animo a perseverar alegres en el recolzament als nostres germans, especialment els més pobres i els més dèbils; en l'educació del jovent —que sovint arrisca de perdre l'esperança en un context encara sense

pau—; en l'acolliment dels ancians i en la cura dels malalts, vivint concretament en la quotidianitat les obres de misericòrdia.

Unint-me als meus venerats predecessors, començant amb Climent VI que, amb la butlla *Gratias agimus us* confià la custòdia dels Sants Llocs, vull renovar aquest mandat, animant-vos a ser testimonis alegres del Ressuscitat a Terra Santa.

Sou ambaixadors de tot el poble de Déu que amb generositat sempre us ha sostingut, particularment, a través de la « Collecta per a Terra Santa », que contribueix a garantir que a la terra de Jesús la fe es visualitzi mitjançant les obres. De manera especial us sosté, en el nom del Successor de Pere, la Congregació per a les Esglésies Orientals, que en aquests dies celebra el centenari.

Finalment, desitjo recordar-vos les paraules del vostre fundador, « Als meus germans, quan van pel món, els aconsello, els adverteixo i els recomano en nostre senyor Jesucrist que evitin els litigis i les discussions (cf. *2 Timoteu* 2,14) i que no judiquin els altres, sinó que siguin bondadosos, pacífics i modestos, plens de mansuetud i d'humilitat, i que parlin honestament amb tothom, com cal. » (*Segona regla*, 3, 10-11: ff85).

Confio la Custòdia de Terra Santa, cadascuna de les seves comunitats i tots els frares a la protecció maternal de la Verge Maria i, mentre invoco la intercessió del vostre sant patró Antoni de Pàdua, us imparteixo ben de cor la benedicció apostòlica.

Francesc

Audiències generals del dimecres **“L’esperança cristiana”**

35. MISSIONERS D’ESPERANÇA AVUI

4 d’octubre de 2017

Estimats germans i germanes, bon dia!

En aquesta catequesi vull parlar del tema «Missioners d’esperança avui». Estic content de fer-ho al començament del mes d’octubre, que a l’Església està dedicat de manera particular a la missió, i també en la festa de Sant Francesc d’Assís, que va ser un gran missioner d’esperança!

De fet, el cristià no és un profeta de la desgràcia. Nosaltres no som profetes de la desgràcia. L’essència del seu missatge és l’oposat, l’oposat a la desgràcia: és Jesús, mort per amor i que Déu va ressuscitar el matí de Pasqua. Aquest és el nucli de la fe cristiana. Si els Evangelis acabessin amb l’enterrament de Jesús, la història d’aquest profeta seria una més de les moltes biografies de personatges heroics que han donat la seva vida per un

ideal. L'Evangelí seria aleshores un llibre edificant, fins i tot ple de consol, però no seria un anunci d'esperança.

Però els Evangelis no s'acaben amb el Divendres Sant, van més enllà; i és aquest fragment que segueix allò que transforma les nostres vides. Els deixebles de Jesús estaven desanimats després de la seva crucifixió; aquella roca rodolada davant la porta del sepulcre havia tancat també els tres anys emocionants viscuts per ells amb el Mestre de Natzaret. Semblava que tot s'hagués acabat, i alguns, decebuts i espantats, se n'estaven ja anant de Jerusalem.

Però Jesús ressuscita! Aquest fet inesperat capgira i subverteix el pensament i el cor dels deixebles, perquè Jesús no ressuscita només per a ell mateix, com si la seva resurrecció fos una prerrogativa de la qual n'estigués gelós: si puja cap al Pare és perquè vol que la seva resurrecció sigui participada per tots els éssers humans, i arrossegui cap a dalt tota criatura. I el dia de Pentecosta els deixebles seran transformats per l'alè de l'Esperit Sant. No tindran només una bona notícia per portar-la a tothom, sinó que seran ells mateixos diferents de com eren abans, com si haguessin renascut a una vida nova. La resurrecció de Jesús ens transforma amb la força de l'Esperit Sant. Jesús és viu, està viu enmig nostre, està viu i té aquella força capaç de transformar.

Que n'és, d'agradable, pensar que som anunciadors de la resurrecció de Jesús no sols amb paraules, sinó amb els fets i amb el testimoniatge de la vida! Jesús no vol deixebles capaços només de repetir fórmules apreses de memòria. Vol testimoni: persones que comuniquen esperança amb la seva manera d'acollir, de somriure, d'estimar. Sobretot d'estimar: perquè la força de la resurrecció fa els cristians capaços d'estimar fins i tot quan l'amor sembla haver perdut els motius. És un «més» que habita l'existència cristiana, i que no s'explica simplement amb la força de l'esperit o amb un major optimisme. La fe, l'esperança nostra, no és sols un optimisme; és una altra cosa, més! És com si els creients fossin persones amb un «bocí de cel» més damunt del cap. És bonic això: nosaltres som persones amb un bocí de cel a més damunt del cap, acompanyats per una presència que ningú no pot ni tan sols endevinar.

Així, la tasca dels cristians en aquest món és obrir espais de salvació, com cèl·lules de regeneració capaces de tornar la limfa al que semblava perdut per sempre. Quan el cel està ben ennuvolat, és una benedicció que sap parlar del sol. El veritable cristià és així: no queixós i enrabiats, sinó convençut, per la força de la resurrecció, que cap mal no és infinit, que no hi ha cap nit que no tingui fi, que no hi ha cap home que estigui definitivament equivocat, que no hi ha cap odi que no pugui ser vençut per l'amor.

És cert, a vegades els deixebles pagaran un preu car per aquesta esperança que Jesús els ha donat. Pensem en molts cristians que no van abandonar el seu poble quan va arribar el temps de la persecució. Es van quedar allí, on era incert el futur, on no podien fer projectes de cap mena, es van quedar esperant en Déu. Pensem en els nostres germans, en les nostres germanes de l'Orient Mitjà que donen testimoniatge d'esperança i també ofereixen la vida per aquest testimoniatge. Aquests són cristians autèntics! Aquests por-

ten el cel en el cor, miren més enllà, sempre més enllà. El qui ha tingut la gràcia d'abraçar la resurrecció de Jesús pot esperar l'inesperable. Els màrtirs de tots els temps, amb la seva fidelitat a Crist, estan dient que la injustícia no és la darrera paraula en la vida. En Crist ressuscitat podem continuar esperant. Els homes i les dones que tenen un «per què viure?» resisteixen més que els altres en temps de desgràcia. Però qui té Crist al seu costat realment no té por de res. I per això els cristians, els veritables cristians, no són mai homes fàcils i complaents. La seva bondat no es pot confondre amb un sentit d'inseguretat i de submissió. Sant Pau exhorta Timoteu a sofrir per l'evangeli, i diu: «Déu no ens ha donat un esperit de timidesa, sinó de força, de caritat i de prudència» (2Tm 1,7). Caiguts, s'aixequen sempre.

Heus aquí, estimats germans i germanes, per què el cristià és un missioner d'esperança. No pel seu mèrit, sinó gràcies a Jesús, el gra que, caigut a la terra, mor i porta molt de fruit (cf. Jn 12,24).

36. L'ESPERA VIGILANT

11 d'octubre de 2017

Estimats germans i germanes, bon dia!

Avui voldria aturar-me en la dimensió de l'esperança, que és l'espera vigilant. El tema de la vigilància és un dels fils conductors del Nou Testament. Jesús predica als seus deixebles: «Estigueu a punt, amb el cos cenyit i les llànties enceses. Feu com els criats que esperen quan tornarà el seu amo de la festa de nocces, per obrir la porta tan bon punt arribi i truqui» (Lc 12,35-36).

En aquest temps que segueix a la resurrecció de Jesús, en el qual s'alternen de manera continuada moments de serenitat amb altres d'angoixants, els cristians no es rendeixen mai. L'Evangelí recomana ser com els servents que no van mai a dormir fins que el seu cap no torna. Aquest món exigeix la nostra responsabilitat i nosaltres l'assumim completa i amb amor. Jesús vol que la nostra existència sigui treballosa, que mai no abaixem la guàrdia, per acollir amb gratitud i estupor cada nou dia que Déu ens regala. Cada matí és una pàgina en blanc que el cristià comença a escriure amb obres de bé. Nosaltres hem estat ja salvats per la redempció de Jesús, però ara esperem la manifestació plena de sa senyoria: quan finalment Déu sigui tot en tots (cf. 1Co 15,28). Res no és més cert en la fe dels cristians que aquesta «cita», aquesta cita amb el Senyor, quan ell vingui. I quan aquest dia arribi, nosaltres, els cristians, volem ser com aquells servents que van passar la nit amb el cos cenyit i les llànties enceses: cal estar a punt per a la salvació que arriba, a punt per a l'encontre. Heu pensat, vosaltres, com serà l'encontre amb Jesús, quan ell vingui? Serà una abraçada, una alegria enorme, una gran alegria! Hem de viure a l'espera d'aquest encontre.

El cristià no està fet per al tedi, sinó per a la paciència. Sap que també en la monotonia d'alguns dies sempre iguals s'amaga un misteri de gràcia. Hi ha persones que amb

la perseverança del seu amor es converteixen en pous que reguen el desert. Res no passa en va i cap situació en la qual un cristià es trobi immers no és completament resistent a l'amor. Cap nit no és tan llarga com per a fer oblidar l'alegria de l'aurora. I com més fosca és la nit, més propera és l'aurora. Si romanem units a Jesús, el fred dels moments difícils no ens paralitza; i si també en el món sencer es predica contra l'esperança, si diu que el futur portarà només núvols foscos, el cristià sap que en aquest mateix futur hi ha el retorn de Crist. Quan passarà, ningú no ho sap, però el pensament que al final de la nostra història hi ha Jesús misericordiós serveix per a tenir confiança i per a no maleir la vida. Tot se salvarà. Tot. Sofrirem, hi haurà moments que suscitaran ràbia i indignació, però la dolça i potent memòria de Crist allunyarà la temptació de pensar que aquesta vida està malament.

Després d'haver conegut Jesús, nosaltres no podem fer cap altra cosa que escrutar la història amb confiança i esperança. Jesús és com una casa i nosaltres som a dins i des de les finestres d'aquesta casa mirem el món. Per això no ens taquem en nosaltres mateixos, no lamentem amb malenconia un passat que sembla daurat, sinó que mirem sempre endavant, a un futur que no és només obra de les nostres mans, sinó que sobretot és una preocupació constant de la providència de Déu. Tot allò que és opac un dia es convertirà en llum.

I pensem que Déu no es desmenteix a ell mateix. Mai. Déu no desil·lusiona mai. La seva voluntat amb nosaltres no és confusa, sinó que és un projecte de salvació ben delineat: «Déu [...] vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat» (1Tm 2,3-4). Per això, no ens abandonem al fluir dels esdeveniments amb pessimisme, com si la història fos un tren del qual se n'ha perdut el control. La resignació no és una virtut cristiana. Com no és de cristians aixecar les espatlles o abaixar el cap davant un destí que ens sembla ineludible.

Aquells que tenen esperança en el món mai no són persones submises. Jesús ens recomana esperar-lo sense estar de braços creuats: «Feliços aquells servents que el senyor, quan arribi, trobi vetllant» (Lc 12,37). No hi ha constructor de pau que a fi de comptes no hagi compromès la seva pau personal assumint els problemes dels altres. La persona submissa no és constructora de pau, sinó que és gandula, vol estar còmoda. Mentre que el cristià és constructor de pau quan arrisca, quan té el coratge d'arriscar per a portar el bé, el bé que Jesús ens ha donat, ens ha donat com un tresor.

Cada dia de la nostra vida hem de repetir aquella invocació que els primers deixebles, en la seva llengua aramea, expressaven amb les paraules Marana tha i que trobem en el darrer verset de la Bíblia: «Vine, Senyor Jesús» (Ap 22,20). És el retorn de cada existència cristiana: en el nostre món no tenim necessitat de res més que una carícia de Crist. Quan do si, en la pregària, en els dies difícils d'aquesta vida, sentim la seva veu que respon i ens assegura: «Vinc de seguida» (Ap 22,7)!

37. FELIÇOS ELS MORTS QUE MOREN EN EL SENYOR

18 d'octubre de 2017

Estimats germans i germanes, bon dia!

Avui voldria contrastar l'esperança cristiana amb la realitat de la mort, una realitat que la nostra civilització moderna tendeix a fer desaparèixer. Així, quan arriba la mort, per als qui ens són propers o per a nosaltres mateixos, trobem que no estem preparats, privats també d'un «vocabulari» amb paraules adequades per esbossar el camí al voltant del seu misteri, que sempre existeix. Això no obstant, els primers signes de la civilització humana han passat per aquest enigma. Podríem dir que l'home ha nascut amb el culte als morts.

Altres civilitzacions, anteriors a la nostra, han tingut el valor de mirar-la a la cara. Era un fet explicat pels vells a les noves generacions, com una realitat ineludible que obligava l'home a viure per a quelcom absolut. Diu el salm 90: «Ensenya'ns a comptar els nostres dies per obtenir la saviesa del cor» (v. 12). Comptant els nostres dies, el cor esdevé savi! Són paraules que ens porten a un realisme sa que fa fora els deliris d'omnipotència. Què som nosaltres? Som «gairebé res», diu un altre salm (cf. 88,48); els nostres dies passen molt de pressa: encara que visquéssim cent anys, a la fi ens semblarà que tot ha estat com un alè. Tantes vegades he sentit dir a la gent gran: «La vida m'ha passat com un alè.»

Així la mort despulla la nostra vida. Ens fa descobrir que els nostres actes d'orgull, de ràbia i d'odi eren vanitat, pura vanitat. Ens sembla lamentable no haver estimat prou i no haver cercat allò que era essencial. I, al contrari, veiem les coses realment bones que hem sembrat: les persones per a les quals ens hem sacrificat i que ara ens donen la mà.

Jesús ha il·luminat el misteri de la nostra mort. Amb el seu comportament, ens autoritza a sentir-nos tristos quan una persona estimada se'ns en va. Ell es va commoure «profundament» davant la tomba de l'amic Llätzer, i «començà a plorar» (Jn 11,35). Amb aquesta actitud seva, sentim Jesús molt proper, germà nostre. Ell plorava pel seu amic Llätzer.

I llavors Jesús prega al Pare, font de la vida, i mana a Llätzer que surti fora del sepulcre. I així s'esdevé. L'esperança cristiana es fonamenta en aquesta actitud que Jesús assumeix contra la mort humana: és present en la creació, però és una escapçada que destrueix el disseny d'amor de Déu, i el Salvador ens en vol guarir.

En altres llocs els evangelis expliquen que un pare té la filla molt malalta, i s'adreça amb fe a Jesús perquè la salvi (cf. Mc 5,21-24.35-43). No hi ha figura més commovedora que la d'un pare o una mare amb un fill malalt. I immediatament Jesús se'n va amb aquell home, que es deia Jaire. En algun moment arriba algú de la casa de Jaire i li diu que la nena s'ha mort i que ja no cal molestar el Mestre. Però Jesús diu a Jaire: «No tinguis por; tingues només fe» (Mc 5,36). Jesús sap que aquell home està temptat de reaccionar amb ràbia i desesperació, perquè s'ha mort la filla, i li recomana que mantingui encesa

la petita flama que hi ha en el seu cor: la fe. «No tinguis por; tingues només fe.» «No tinguis por, només cal que mantinguis encesa aquella flama!» I després, arribats a casa, despertarà la nena de la mort i la tornarà viva als seus estimats.

Jesús ens posa en aquesta «cresta» de la fe. A Marta, que plora per la mort del seu germà Llàtzer, l'enfronta a la llum d'un dogma: «Jo sóc la resurrecció i la vida. Qui creu en mi, encara que mori, viurà; i tot aquell qui viu i creu en mi, no morirà mai més. ¿Ho creus, això?» (Jn 11,25-26). És el que Jesús repeteix a cadascun de nosaltres, cada vegada que la mort ve a destrossar el teixit de la vida i dels afectes. Tota la nostra existència es juga aquí, entre el vessant de la fe i el precipici de la por. Jesús diu: «Jo no sóc la mort, jo sóc la resurrecció i la vida, ho creus tu això? Tu t'ho creus?» Nosaltres, que avui som aquí a la plaça, ho creiem això?

Tots som petits i indefensos davant el misteri de la mort. Però, quin do tenim si en aquell moment tenim guardada en el cor la flama de la fe! Jesús ens donarà la mà, tal com va agafar la mà de la filla de Jaire, i repetirà altra vegada: «Talità kum», 'Nena, aixeca't!' (Mc 5,41). Ens ho dirà a nosaltres, a cada un de nosaltres: «Alça't, aixeca't!» Us convido, ara a tancar els ulls i a pensar en aquell moment: el de la nostra mort. Que cada un de nosaltres pensi en la pròpia mort i s'imagini aquell moment que arribarà, quan Jesús ens donarà la mà i ens dirà: «Vine, vine amb mi, aixeca't.» Allí s'acabarà l'esperança i serà la realitat, la realitat de la vida. Penseu-ho bé: Jesús mateix vindrà a cada un de nosaltres i ens donarà la mà, amb la seva tendresa, amb la seva bondat, el seu amor. Que cadascú repeteixi en el seu cor la paraula de Jesús: «Aixeca't, vine. Aixeca't, vine. Aixeca't, creix!»

fulgencio villar s.l.

EMPRESA CONSTRUCTORA

CONSTRUCCIONS I REHABILITACIONS

C/ Sant Carles i Sant Josep, 4-6 - 43201 Reus (Tarragona)
Tel./fax 977 320 368 · Mòbil 617 467 919 · fulgenciovillar@terra.es

Aquesta és la nostra esperança davant la mort. Per a qui creu, és una porta que s'obre de bat a bat; per a qui dubta, és un raig de llum que surt d'una porta que no s'ha tancat completament. Però per a tots nosaltres serà una gràcia, quan aquesta llum de l'encontre amb Jesús ens illuminarà.

38. EL PARADÍS, META DE LA NOSTRA ESPERANÇA

25 d'octubre de 2017

Estimats germans i germanes, bon dia!

Aquesta és la darrera catequesi sobre el tema de l'esperança cristiana, que ens ha acompanyat des del començament d'aquest any litúrgic. I acabaré parlant del paradís, com a objectiu de la nostra esperança.

Paradís és una de les darreres paraules pronunciades per Jesús a la creu, quan es va adreçar al bon lladre. Aturem-nos un moment en aquesta escena. A la creu, Jesús no està sol. Al costat seu, a dreta i esquerra, hi ha dos malfactors. Potser, en passar davant d'aquelles tres creus plantades al Gòlgota, algú va deixar anar un sospir d'alleujament, pensant que finalment s'havia fet justícia condemnant a mort persones com aquestes.

Al costat de Jesús hi ha també un reu convicte: un que reconeix haver merescut aquell terrible suplici. L'anomenem el «bon lladre», que, oposant-se a l'altre, diu: nosaltres rebem el que hem merescut pels nostres actes (cf. Lc 23,41).

Al Calvari, aquell divendres tràgic i sant, Jesús arriba al final de la seva encarnació, de la seva solidaritat amb nosaltres pecadors. Allí es realitza el que el profeta Isaïes havia dit del Servent sofrent: «Ha estat comptat entre els malfactors» (53,12; cf. Lc 22,37).

És allí, al Calvari, on Jesús té l'última cita amb un pecador, per obrir-li també a ell les portes del seu Regne. Això és interessant: és l'única vegada que la paraula paradís apareix als evangelis. Jesús el promet a un «pobre diable». Des de l'arbre de la creu ha tingut el valor de respondre a la més humil de les sollicituds: «Recordat de mi quan arribis al teu regne» (Lc 23,42). No tenia bones obres per presentar, no tenia res, però es refia de Jesús, a qui reconeix com innocent, bo, tan diferent d'ell (cf. v. 41). N'hi va haver prou amb aquella paraula d'humil penediment per tocar el cor de Jesús.

El bon lladre ens recorda la nostra veritable condició davant Déu: que nosaltres som els seus fills, que ell té compassió de nosaltres, que ell es troba desarmat cada vegada que nosaltres manifestem que trobem a faltar el seu amor. A les habitacions de tants hospitals o a les celles de les presons aquest miracle es repeteix infinitat de vegades: no hi ha ningú, per més malament que hagi viscut, a qui només li quedi la desesperació i que li sigui prohibit el perdó. Davant Déu tots ens presentem amb les mans buides, una mica com el publicà de la paràbola que s'atura a pregar a l'entrada del temple (cf. Lc 18,13). I cada vegada que un home, fent l'últim examen de consciència de la seva vida, descobreix

que les seves mancances superen les bones obres, no s'ha de desanimar, sinó confiar-se a la misericòrdia de Déu. I això ens dona esperança, això ens obre el cor!

Déu és Pare, i fins al darrer moment espera el nostre retorn. Al fill pròdig que retorna, quan comença a confessar les seves culpes, el pare li tanca la boca amb una abraçada (cf. Lc 15,20). Així és Déu: així ens estima!

El paradís no és un conte de fades, i encara menys un jardí encantat. El paradís és l'abraçada de Déu, Amor infinit, i hi entrem gràcies a Jesús, que ha mort a la creu per nosaltres. On hi ha Jesús hi ha la misericòrdia i la felicitat; sense ell hi ha el fred i les tenebres. A l'hora de la mort, el cristià repeteix a Jesús: «Recordat de mi.» I encara que no hi hagi ningú que ens recordi, Jesús és al nostre costat. Vol portar-nos al lloc més bonic que existeix. Ens vol portar allí amb el poc o molt de bé que hàgim fet en la nostra vida, perquè no hi ha res que es perdi del que ell havia redimit. I a la casa del Pare portarà també tot el que encara necessitem canviar: les mancances i els errors d'una vida sencera. Aquest és l'objectiu de la nostra existència: que tot el que s'ha fet es transformi en amor.

Si creiem això, la mort deixa de fer por, i podem esperar també anar-nos-en d'aquest món amb serenitat, plens de confiança. Qui ha conegut Jesús, no té por de res. I també nosaltres podrem repetir les paraules de l'ancià Simeó, beneït ell també per l'encontre amb el Crist, després d'una vida sencera plena d'esperança: «Ara Senyor, deixa que el teu servent se'n vagi en pau, com li havies promès. Els meus ulls han vist el Salvador» (Lc 2,29-30).

I en aquell moment final no ens caldrà res més, no veurem les coses de manera confusa. No plorarem més inútilment, perquè tot ha passat, fins i tot les profecies i el coneixement. Però l'amor no, l'amor dura per sempre. Perquè «l'amor no passarà mai» (cf. 1Co 13,8).

Traducció inicial de Josep M. Torrents Sauvage, per a www.catalunyareligio.cat, revisada

Pontifici Consell per a la promoció de la Unitat dels Cristians

ANY DE LA COMMEMORACIÓ COMÚ DE LA REFORMA

Declaració conjunta de la Federació Luterana Mundial i el Pontifici Consell per a la promoció de la Unitat dels Cristians.

El 31 d'octubre de 2017, últim dia de l'any de commemoració ecumènica comú de la Reforma, estem molt agraïts pels dons espirituals i teològics rebuts a través de la Reforma, commemoració que compartim plegats i amb els nostres associats ecumènics del món sencer. Així mateix, demanem perdó pels nostres fracassos, les formes en que

els cristians han ferit el Cos del Senyor i s'han ofès els uns als altres durant els 500 anys transcorreguts des de l'inici de la Reforma fins avui.

Nosaltres, luterans i catòlics, estem profundament agraïts pel camí ecumènic que junts hem recorregut en els últims 50 anys. Aquesta peregrinació, sostinguda per la nostra oració comuna, el culte i el diàleg ecumènic, desembocà en la eliminació de prejudicis, una major comprensió mútua i en la identificació de decisius acords teològics. Davant de tantes benediccions durant tot aquest camí, elevem els nostres cors en lloança a Déu Trinitat per la misericòrdia rebuda.

En aquest dia fem una mirada retrospectiva a un any de notables esdeveniments ecumènics que començà el 31 d'octubre de 2016 amb la pregària en comú luterana-catòlica romana a Lund, Suècia, en presència dels nostres associats ecumènics. Durant la presidència d'aquest servei de pregària, el papa Francesc i el bisbe Munib A. Younan, aleshores president de la federació Luterana Mundial, firmaren una declaració conjunta que recull el compromís de seguir recorrent plegats el camí ecumènic cap a la unitat per la que Crist pregava (cf. Joan 17,21). Aquest mateix dia, el nostre servei conjunt als qui necessiten la nostra ajuda i solidaritat també es veié enfortit per una declaració d'intenció entre Caritas Internacional i la Federació Luterana Mundial – Servei Mundial.

El papa Francesc i el president Younan declararen junts : « Molts membres de les nostres comunitats anhelen rebre l'Eucaristia en una taula única com a concreta expressió de la unitat plena. Ens fem càrrec del dolor dels qui comparteixen la vida sencera i no poden compartir, en canvi, la presència redemptora de Déu en la taula de l'Eucaristia. Reconeixem la responsabilitat pastoral conjunta per donar resposta a la fam i set espiritual del nostre poble que vol ser u en Crist. Anhelem que aquesta ferida en el Cos de Crist sigui guarida. Aquest és el propòsit dels nostres esforços ecumènics, que desitgem puguin progressar també renovant el nostre compromís en el diàleg teològic ».

Les benediccions d'aquest any de commemoració inclouen el fet de que per primera vegada, luterans i catòlics hagin considerat la reforma des d'una perspectiva ecumènica, cosa que donà lloc a un enfocament nou dels esdeveniments del segle XVI que dugueren a la nostra separació. Reconeixem que si bé el passat no es pot canviar, la seva influència sobre nosaltres avui dia pot transformar-se per tal que sigui un estímul al creixement de la comunió i un signe d'esperança per tal que el món superi la divisió i la fragmentació. Una vegada més, resultà clar que el que tenim en comú és molt més que allò que ens divideix.

El alegra que la Declaració conjunta sobre la doctrina de la justificació, firmada en un acte solemne per la Federació Luterana Mundial i l'Església Catòlica Romana el 1999, també fos firmada el 2006 pel Consell Metodista Mundial i per la Comunió Mundial de les Esglésies Reformades en aquest any de commemoració. Endemés, avui mateix serà acollida i rebuda per la Comunió Anglicana en una cerimònia solemne a l'Abadia

de Westminster. Sobre aquesta base les nostres comunions cristianes poden construir un vincle més estret de consens espiritual i testimoni comú en el servei evangèlic.

Reconeixem amb gratitud, els nombrosos actes d'oració i culte en comú que luterans i catòlics celebraren plegats juntament amb els associats ecumènics en distintes parts del món, les trobades ecumèniques i les publicacions significatives que donaren substància a aquest any de commemoració.

De cara al futur, ens comprometem a seguir el nostre camí comú, guiats per l'Esperit de Déu, cap a la major unitat d'acord amb el voler de nostre Senyor Jesucrist. Amb l'ajut de Déu, pretenem discernir a través de la oració, la nostra comprensió de l'Església, l'Eucaristia i el Ministeri, buscant un consens substancial que permeti superar les restants diferències existents entre nosaltres. Amb profunda alegria i agraïment, confiem que « Déu que ha començat en [nosaltres] un bon treball, acabarà de dur-lo a terme fins al dia de Jesucrist » (Fl 1,6).

Conferència Episcopal Tarraconense

COMUNICAT DE LA REUNIÓ N. 224

24 d'octubre de 2017

El dia 24 d'octubre de 2017 va tenir lloc la reunió n. 224 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), a l'edifici del Seminari Conciliar de Barcelona. La reunió fou presidida per Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe metropolità de Tarragona i hi van assistir tots els seus membres. Per primer cop hi van participar els nous auxiliars de l'arquebisbat de Barcelona, Mons. Sergi Gordo i Mons. Antoni Vadell. També, els bisbes han felicitat Mons. Sebastià Taltavull pel seu nomenament com a bisbe de Mallorca, que prendrà possessió d'aquesta seu el proper 25 de novembre.

Després de reflexionar sobre la situació social que està vivint el país, van tractar diverses qüestions proposades a l'ordre del dia, de litúrgia, treball envers les drogodependències, amb la presència de representants del CECAS, la propera escaiença del n. 2000 de la revista Catalunya Cristiana, i la situació de la pastoral penitenciària a Catalunya, entre d'altres.

L'endemà, els bisbes van participar a la inauguració oficial del Curs 2017-2018 de l'Ateneu Sant Pacià de Barcelona, que agrupa les facultats de Teologia, Filosofia i "Antoni Gaudí" i diversos Instituts.

NOTA

de 1 d'octubre 2017 de la Secretaria de la CET

La secretaria de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET) informa que l'arquebisbe Jaume Pujol, president de la CET ha manifestat en dos tuïts :

“La situació de violència que es viu avui a Catalunya és deplorable. Cal que s'aturi ja la violència i els enfrontaments. J. Pujol”

“S'ha de trobar una sortida pacífica i democràtica. Encomanem-ho al Déu de la pau. Jaume Pujol.”

Barcelona, 1 d'octubre de 2017

secció informativa

COMUNICAT

de 2 d'octubre 2017, dels abats de Poblet i Montserrat, les abadesses de Sant Benet de Montserrat, de Sant Pere de les Puelles i de Vallbona de les Monges, de les prioros de Sant Daniel i de Valldonzella, i del prior de Solius.

Com en el número anterior, l'inclouem dins les pàgines d'Església de Tarragona –BOAT–, pel seu interès documental lligat al moment polític i social de Catalunya i en consideració als lligams eclesials que ens uneixen a les comunitats monàstiques dels monestirs respectius d'on prové.

Els nostres monestirs, responent a molts cristians que se'ns adrecen, volem aportar una paraula de pau davant els moments viscuts ahir. Ho fem «perquè els catòlics formem part d'aquest poble que tant estimem, i com ens ha recordat recentment el papa Francesc, “ningú no pot exigir-nos que releguem la religió a la intimitat secreta de les persones, sense cap influència en la vida social i nacional, sense preocupar-nos per la salut de les institucions de la societat civil, sense opinar sobre els esdeveniments que afecten els ciutadans” (Evangelii Gaudium, 183)», com ens recordaven els nostres bisbes l'octubre de 2014. La situació de violència que es va viure ahir a Catalunya és deplorable; la resistència no es resol amb violència, sinó evitant d'arribar a aquesta situació extrema amb un diàleg sincer i pacífic entre les parts en conflicte; urgeix trobar una sortida pacífica i democràtica; com també ens deien ahir mateix alguns dels nostres pastors.

L'hora que viu Catalunya és cada cop més delicada. El moviment polític i social català ha estat sempre immensament i majoritàriament pacífic i voler aturar-lo amb la violència no és mai prou justificable ni prou proporcionat, ni tampoc elimina ni soluciona, sinó que agreuja el problema existent. De nou, «ni és la nostra intenció, ni ens pertoca prendre part per cap altra cosa que no sigui la pau, el diàleg, les llibertats d'expressió democràtica, la convivència social i el respecte als drets individuals i als del nostre poble» (Comunicat dels abats de Poblet i Montserrat de 21 de setembre de 2017).

Condemnarem sempre la violència, sigui física, verbal o la que suposa negar la realitat, i lloarem una resposta sempre cívica i pacífica. Expressem el nostre rebuig a l'ús innecessari de la força per part de qualsevol grup o poder públic, que ha de ser el primer garant dels drets dels ciutadans. Preguem per la pacífica i constructiva solució de qualsevol legítima reivindicació, no tornant a ningú mal per mal, sinó mirant de fer el bé a tothom (cf. Rm 12,17). Preguem perquè els polítics cerquin solucions i no deixin enquistar un problema que per la força, com la viscuda ahir, o amb posicions maximalistes, sols s'agreuja. Preguem més que mai per la pau social i el respecte als drets individuals i col·lectius de tots i cadascun dels ciutadans.

Com recordava el darrer comunicat de la Comissió Permanent de la Conferència Episcopal Espanyola, aprovat per unanimitat, «en aquests moments greus, la verdadera solució del conflicte passa pel recurs al diàleg des de la veritat i la recerca del bé comú de tots, com senyala la doctrina social de l'Església. (...) Per fer possible aquest diàleg, honest i generós, que salvaguardi els béns comuns de segles i els drets propis dels diferents pobles que conformen l'Estat, és necessari que tant les autoritats de les administracions públiques com els partits polítics i altres organitzacions, així com els ciutadans, evitin decisions i situacions irreversibles i de greus conseqüències que els situïn al marge de la pràctica democràtica emparada per les legítimes lleis que garanteixen la nostra convivència pacífica.» (Declaració de la Comissió Permanent de la CEE de 27 de setembre de 2017). Preguem perquè prevalgui la serenitat, el respecte, la concòrdia i la pau.

